ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XII
№ 8 (1332).

ВІВТОРОК, 19 січня 1971 року

Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д.І.ЧИЖЕВСЬКОГО

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСНА БІБЛІОТЕКА

Мітинг дружби в Асуані

АСУАН. (ТАРС). 15 січня тут в урочистій обстановці відбувся мітинг, присвячений завершенню і здачі в експлуатацію Асуанського гідроенергетичного комплексу.

Мітинг почався з церемонії вручення урядових нагород радянською і єгипетською сторонами учасникам будівництва — спеціалістам, інженерам, робітникам, які найбільше відзначилися.

М. В. Підгорному було вручено модель пам'ятного обеліска на честь відкриття Асуанського гідроенергетичного комплексу. Такий же подарунок було вручено синові Гамаль Абдель Насера Халеду, який був присутній на торжествах.

Золоті медалі, випущені урядом ОАР з нагоди завершення будівництва і введення в дію Асуанського гідроенергетичного комплексу, було вручено М. В. Підгорному, Анвару Садату, синові Гамаль Абдель Насера і губернаторові Асуана Аміну Омару.

З великою увагою учасники мітингу вислухали промову М. В. Підгорного.

Потім промову виголосив Анвар Садат.

Пленум обкому ЛКСМУ

Вчора, 18 січня, відбувся пленум обласного комітету ЛКСМУ. Він обговорив питання «Про завдання комітетів комсомолу області по дальшому організаційно-політичному зміцненню шкільних комсомольських організацій і підвищенню їх ролі в навчально-виховному процесі».

З доповіддю в цьому питанні виступила секретар обкому комсомолу Антоніна Василенко.

В роботі пленуму взяли участь секретар обкому КП України Д. С. Сиволап, секретар Центрального Комітету ЛКСМУ І. С. Хоменко та інструктор ЦК ВЛКСМ І. В. Хриськов.

Пленум розглянув також організаційне питання. Пленум увільнив від обов'язків першого секретаря обкому ЛКСМУ та вивів із членів бюро М. Д. Сиротюка. Першим секретарем обкому комсомолу обрано М. Г. Гайдамаку.

Звіт про пленум читайте в наступному номері нашої газети.

РАДА РОБІТНИЧИХ КОМАНДИРІВ

13 ЛИСТОПАДА 1970 року Кіровоградська область рапортувала про виконання п'ятирічного плану загального обсягу випуску промислової продукції. А план реалізації промислової продукції 1970 року завершено 23 жовтня.

В творінні цих величних досягнень значна роль належить «молодшим командирам виробництва»—майстрам і бригадирам. Кращі з них зібрались минулої суботи на свій обласний зліт.

На порядку денному стояло питання: «Бригадир і майстер — відповідальний господарський керівник, організатор і вихователь робітників». Воно і визначило характер ділової розмови учасників зльоту.

З доповіддю виступив голова обласної ради профспілок тов. Жмак. Директиви XXIII з'їзду КПРС по багатьох показниках розвитку народного господарства Кіровоградщини, сказав він, перевиконані. Минула п'ятирічка проходила під знаменами двох визначних подій в житті країни — 50-річчя Радянської влади і 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

І в авангарді боротьби за надпланову продукцію йдуть майстри, бригадири, виконроби. Доповідач наводить яскраві приклади трудового ентузіазму передових колективів — бригади комуністичної праці формувальників заводу «Червона зірка», очолюваної О. Г. Кириченком, бригади формувальників з цього ж заводу, яку очолює В. І. Гетьманець, бригади Олександрійської шахти № 3-біс тресту «Олександріявугілля» та багатьох інших.

За доброю традицією, сказав тов. Жмак, наш народ прагне зустріти XXIV з'їзд КПРС новими здобутками в праці. З цінною ініціативою змагатись за право підписати трудовий рапорт Кіровоградщини з'їздові виступили передові колективи області. Вони зобов'язалися за перший квартал випустити продукції на 100 мільйонів карбованців. За рахунок підвищення продуктивності праці вже зараз виготовлено матеріальних цінностей на 70 мільйонів карбованців.

З трибуни зльоту прозвучало багато закликів і починань, нових пропозицій. Візитною карткою для виступаючих, звичайно, стали надпланові проценти, економія в тоннах і сотнях карбованців, які вибороли очолювані ними колективи. Серед промовців були бригадир формувальників заводу «Червона зірка» В. І. Гетьманець, бригадири Б. П. Четвертак (Головківський вуглерозріз), Л. М. Платонова (Кіровоградська взуттєва фабрика), старший майстер інструментального цеху Кіровоградського ремзаводу «Укрсільгосптехніка» М. Г. Лимаренко, майстер Знам'янського локомотивного депо В. П. Кулішова, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади слюсарів Олександрійського електромеханічного заводу А. Я. Багно та інші.

В роботі зльоту взяв участь і виступив секретар обкому КП України І. С. Іваненко.

Учасники зльоту прийняли звернення до всіх бригадирів і майстрів області. На адресу ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, Президії Верховної Ради СРСР, ЦК КП України, Ради Міністрів УРСР та Президії Верховної Ради УРСР було надіслано вітального листа.

БІЙ РЕКЛАМАЦІЯМ

НЕВАЖКО помітити, що зараз, перш ніж купити якусь обнову, споживач цікавиться: а де вона зроблена? Найчастіше питають: якщо меблі, то Ужгородського меблевого комбінату, якщо парфуми — то Ленінградської фабрики «Північне сяйво». І популярність виробів цих підприємств визначає їх висока якість. А на якій фабриці чи заводі не мріють про особистий знак якості?

Бажання, щоб в магазинах не залежувались пальта нашої фабрики, щоб на її адресу не надходили скарги від покупців — загальне. Воно виникло ще у перших робітниць, яких зараз вже називають ветеранами. Ним живе і наймолодша зміна хлопців та дівчат усіх цехів і дільниць.

Комсомольці і молодь фабрики похід за якість оголосили своєю справою. Молоді робітники вчаться високої професійної майстерності в школах передових методів праці. На фабриці діють загальнофабричне і цехові бюро якості, куди входять технологи, члени штабу «Комсомольського прожектора» і кращі виробничники, серед яких чимало комсомольців.

Боротьба за якість — це не кампанія ради лозунгу. Для нас це проблема номер один кожного дня. Щопонеділка члени цехових бюро якості за роботою. Вони ретельно перевіряють правильність операцій в потоках, переглядають готову продукцію. Вівторок оголошено «Днем якості». В цей день розглядають всі зауваження, вказують на випадки порушення вимог технології, причини браку. В середу, четвер, п'ятницю естафету чергування по якості несуть групи народного контролю, штаби «КП». В своїх діях вони виходять з вимог Листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ. Прикладом може служити останній рейд в четвертому цеху зміни «А». Члени штабу «КП» виявили, що комсомолки А. Дуліна, В. Поліщук, В. Березенко, Г. Ісаєнко допустили брак. Після рейду тут же зробили економічний аналіз втрат. Підрахували, що через недобросовісне виконання операцій в середньому півгодини робочого часу дівчат йде на переробку. За послаблення якості робітниці С. Миколаєнко і Л. Мазолова були позбавлені половини премії, а В. Гриценко та Р. Симотіна — усієї.

Всі недоліки, викриті в ході рейдів, обговорюються на засіданнях цехових штабів «КП». Загони й штаби постійно контролюють і вимагають реагувати на свої сигнали. Та це й зрозуміло. Адже при підведенні підсумків соціалістичного змагання молоді основним мірилом є кількість продукції високої якості.

В наш колектив щодня вливаються молоді робітники, яким потрібна і допомога, і підтримка. Шефство над новачками стало неписаним законом для нас. І з перших трудових змін ми привчаємо молодого робітника бути хазяїном цеху, коли показуємо, як берегти кожну хвилину, кожен сантиметр нитки, тканини. Майстерність кращих виробничників теж передаємо молодим. В цю науку обов'язково входить і вимога якості.

Чого ми добились за минулий рік, оголосивши бій бракоробам? Сьогодні це вже відомо. Якщо в 1969 році нам прийшло три рекламації, то за 1970-й лише одна. Значно підвищилась якість продукції. Ілюстрація тому — три вироби, які виготовляє молодіжний цех № 5, пред'явлені до «Знаку якості». Зараз ми робимо все можливе, щоб брак і рекламації стали лише неприємними спогадами.

Р. МІШУРУК,
секретар комітету комсомолу Кіровоградської швейної фабрики.

НА ФОТО: продукція червонозорівців на заводській відвантажувальній рампі перед відправкою.

Фото В. КОВПАКА.

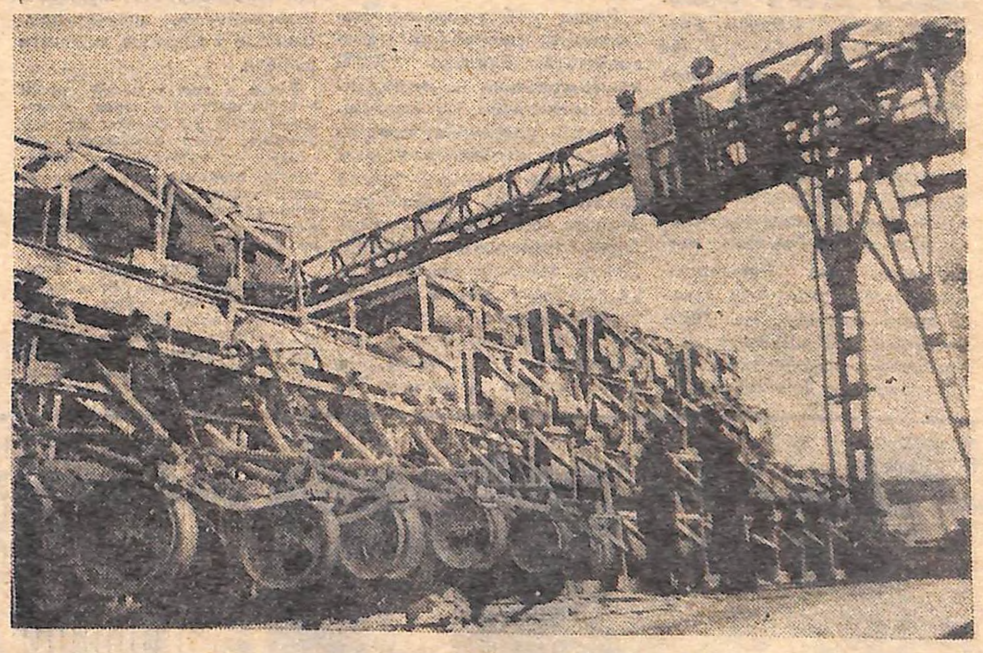

КОМСОМОЛЬСЬКІ АВТОГРАФИ П'ЯТИРІЧКИ

У колгоспах і радгоспах Вінницької області разом з досвідченими хліборобами успішно працюють недавні випускники училищ і курсів механізаторів.

І взимку чимало турбот у молодої трактористки колгоспу імені Калініна Ямпільського району комсомолки РОЗАЛІЇ ДОМБРОВСЬКОЇ, яку ви бачите на лівому фото. Тракторна бригада, в якій працює і її батько, зобов'язалася відремонтувати всю сільськогосподарську техніку до відкриття XXIV з'їзду КПРС.

Фото Ю. КОПИТА. (Фотохроніка РАТАУ).

Здійснюючи рішення XXIII з'їзду КПРС, радянський народ успішно виконав восьму п'ятирічку по всіх основних соціально - економічних показниках. В усіх галузях народного господарства активно трудилась славна радянська молодь. З честю і гордістю несе вона трудову естафету, змагаючись за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС.

Радіо-телеграфне агентство України (РАТАУ) підготувало ряд цікавих матеріалів про трудові звершення комсомолу нашої республіки. Добірку «Комсомольські автографи п'ятирічки» читайте на 2—3 сторінках нашої газети.

КОМСОМОЛЬСЬКІ АВТОГРАФИ П'ЯТИРІЧКИ

АНКЕТА ПРО НАЙБІЛЬШ ПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ

Якщо до символічної «Книги трудової доблесті» записати хоча б коротко виробничі діла української молоді за п'ятирічку — це були б цілі томи.

Серед тисяч буденних днів були, звичайно, і такі, які особливо запам'яталися, залишили помітний слід. Ось що відповів кореспонденту РАТАУ на запитання про найбільш пам'ятний день ГРИГОРІЙ МОЦАК, керівник комсомольсько-молодіжної бригади шахти № 3 «Дар'ївська» комбінату «Донбас-антрацит» Ворошиловградської області, заслужений шахтар Української РСР.

ЩАСТЯ — БОРОТИСЯ Й ПЕРЕМАГАТИ

Пам'ятних, радісних днів було за ці роки у мене багато. Я міг би довго розповідати, якими щасливими ми були 22 квітня 1970 року, коли, піднявшись на-гора, дізналися, що встановили світовий рекорд, або про той день, коли мене, простого шахтаря, було обрано депутатом Верховної Ради Союзу РСР.

Та, мабуть, найбільше запам'ятаються мені дні роботи восьмої сесії найвищого органу нашої влади. В період підготовки до сесії я, як член планово-бюджетної комісії, виступав на засіданні цієї комісії під час обговорення питання про роботу шахтарів. Вразило те, з якою увагою слухали мою розповідь міністри, академіки, визначні спеціалісти. Їх цікавило все: як впроваджується на шахті нова технологія видобування вугілля, як живуть і про що мріють гірники, яку техніку хотіли б вони одержати в 1971 р.

Розповідаючи про це, я бачив рідну шахту, друзів. Стомлених, запорошених, але щасливих від усвідомлення виконаного обов'язку. Того дня бригада прислала мені телеграму, в якій повідомлялося про завершення річного плану — видачу на-гора півмільйонної тонни антрациту.

Це велике щастя — боротися й перемагати.

ЗАПОРІЖЖЯ. Понад п'ятирічне завдання сталевари другого сталеплавильного цеху електрометалургійного заводу «Дніпроспецсталь» записали на свій рахунок уже більш як 35,5 тисячі тонн високоякісного металу.

Вагомий вклад в цю трудову перемогу внесла бригада заслуженого металурга УРСР Едуарда Васильчишина, яка першою в країні серед комсомольсько-молодіжних колективів справилася з п'ятирічним завданням по виплавці сталі.

На фото: бригада молодого комуніста Едуарда Васильчишина (зліва направо) підручні Георгій Бова, Микола Ільєнко, Віктор Сафоненко, Едуард Васильчишин і Микола Твердохліб.

Фото О. КРАСОВСЬКОГО.

МАШИННИЙ РИТМ ФЕРМ

Ще кілька років тому П. Х. Шкафер, голова колгоспу «Шлях Ілліча» скаржився: «нікого на ферму послати, молодь в місто їде».

Та ось минуло кілька років. Тепер тільки на молочно-товарній фермі 17 чоловік комсомольського віку. Інше турбує голову: всі робочі місця зайняті, а в правлінні лежить 15 заяв з проханням надати роботу тваринника.

— Чим викликані такі зміни? Що тепер вабить юнаків і дівчат у цій почесній на селі професії? На це запитання кореспондентові РАТАУ відповідає перший секретар Знам'янського міськкому партії на Кіровоградщині кандидат економічних наук В. Г. КУЗНЄЦОВ:

— Робота на фермах раніше мало приваблювала молодь. Адже більшість операцій там виконувалась вручну. До того ж робочий день був не нормований. Ці питання були гостро поставлені на партійній конференції району. Комуністи розробили конкретні заходи по індустріалізації тваринництва, здійснюючи програму комплексної механізації ферм, ми виходили з того, що вона буде по суті основою соціальної перебудови села. Курс було взято на створення великих спеціалізованих комплексів.

Завдання технічного переозброєння тваринництва близько до серця прийняла вся молодь району. Ще тривало будівництво комплексів, монтувалося обладнання, а міськком ЛКСМУ звернувся до всіх сільських комсомольських організацій із закликом послати молодь, випускників шкіл на створені в районі курси майстрів машинного доїння. Тільки за 1966—1968 роки цих спеціалістів було підготовлено близько 600.

Велику увагу приділяють знам'янці чіткій організації праці на фермах. Повсюдно запроваджено двозмінку з семигодинним робочим днем. А це сприяє закріпленню молоді на селі. Воно й зрозуміло: професія майстра машинного доїння, майстра-наладчика, оператора відгодівельного цеху набагато цікавіша за старі тваринницькі професії.

Комплексна механізація в районі в основному завершується. Якщо в 1964 році в тваринництві було зайнято близько 4,5 тисячі чоловік, то тепер на 43 комплексах працює 1270 чоловік, причому 60 процентів з них — молодь до 30 років. Кількість тваринників з середньою освітою збільшилась у чотири рази. В районі є 10 комсомольсько-молодіжних колективів тваринників, які виховали справжніх знавців своєї справи.

Та особливо відрадними є виробничі зміни. Тваринництво із збиткового стало рентабельним, другий рік підряд доход від реалізації продукції перевищує 2,5 мільйона карбованців. Зменшились затрати на виробництво молока і м'яса. Наше головне завдання — дальше підвищення продуктивності тваринництва.

Ми не випадково так докладно спинились на досвіді роботи цього району. Знам'янці одними з перших у республіці почали похід за індустріалізацію тваринницьких ферм. Вони розв'язують цю проблему комплексно, з участю багатьох організацій, і насамперед комсомолу. Велику допомогу подали тваринникам підприємства.

Успішно проводять комплексну механізацію і молоді тваринники Нікопольського району Дніпропетровської області, які зобов'язалися перетворити ферми на фабрики виробництва м'яса і молока. Комсомольські організації Хмельницької області першими в республіці почали здійснювати ударне шефство над будівництвом приміщень для худоби. Вони взяли курс на ліквідацію трудомістких процесів на фермах, заміну їх машинами і механізмами.

Якщо на початку п'ятирічки на Україні було кілька комплексних механізованих тваринницьких ферм, то сьогодні їх налічується 3300. На багатьох з них молодь становить понад 50 процентів. Комсомольські організації господарств дбають про те, щоб якомога більше юнаків і дівчат оволоділи новою технікою, щоб весь час зростала професійна майстерність молодих колгоспників і робітників радгоспів. Лише за останній час у тваринництво було направлено понад 25 тисяч юнаків і дівчат, близько 3 тисяч чоловік набули на короткотермінових курсах кваліфікації майстра машинного доїння. Нині на фермах республіки працює більш як 180 тисяч молодих тваринників. На базі кращих комсомольсько-молодіжних колективів створюються школи передового досвіду, традиційним стає змагання, систематично проводяться конкурси майстрів машинного доїння. Обласні і районні штаби добиваються того, щоб кожна доїльна установка, кожний транспортер завжди були в роботі.

В боротьбі за технічний прогрес у сільському господарстві зроблено перші, але досить тверді кроки. Попереду ще велика робота по комплексній механізації, по піднесенню загальної культури виробництва в тваринництві.

Вінницька районна насіннєва інспекція почала підготовку насіння для врожаю нинішнього року. Лаборантка Тетяна Коробова, яку ви бачите на фото, одна з кваліфікованих спеціалістів. Разом з своїми товаришами вона подає велику допомогу колгоспам і радгоспам по перевірці і збереженню насінного фонду.

Фото Ю. КОПИТА.

ВІД ТЕХМІНІМУМУ — ДО ТЕХМАКСИМУМУ!

Дайош техмінімум! Рядок цього бойового комсомольського гасла залишався в строю, аж поки на зміну відбійному молотку в шахти прийшла автоматика, вугледобувні комплекси, поки вчені, інженери прищепили смак робітникам до наукової організації праці.

Ще на початку восьмої п'ятирічки комсомольці Донецької шахти імені Абакумова разом з своїми ровесниками з Новокраматорського і Ждановського машинобудівних заводів закликали молодь республіки йти з ними «від техмінімуму — до техмаксимуму!»

Патріотичний почин сколихнув тисячі молодих робітників.

Добрий приклад у досягненні техмаксимуму показали самі ініціатори — абакумовці. Тут було проведено технічне переозброєння. Тепер усі лави оснащені вузькозахватними добувними комплексами, а породні вибої — прохідницькими комбайнами. Керування машинами та механізмами здійснюється автоматично. Немалу допомогу в цьому подала Рада технічного прогресу, створена при комітеті комсомолу. Молодь по праву пишається тим, що шахта виконала п'ятирічний план на 5 місяців раніше строку, що їй присвоєно звання підприємства комуністичної праці.

Сфера пошуку молодих була справді різноманітна і широка. Тут і реконструкція шахт, і впровадження прогресивної технології, і боротьба за досягнення проектних потужностей, і освоєння нових видів продукції. Останнє стало першорядним завданням для комсомольців, всієї молоді Запорізького трансформаторного заводу. Протягом п'ятирічки тут було освоєно випуск надпотужних трансформаторів для ліній надвисоких напруг. Молодіжні загони по освоєнню нової техніки є в кожному цеху.

На заводі проходить заключний етап конкурсу молодих раціоналізаторів, присвячений XXIV з'їздові КПРС. За перемогу борються всі 33 первинні комсомольські організації. І таких підприємств у республіці — сотні.

Ось кілька цифр, що свідчать про стрімке сходження молодих ентузіастів по ступенях технічного прогресу. У 1960—1967 роках молодими раціоналізаторами і винахідниками республіки було впроваджено понад 115 тисяч пропозицій з економічним ефектом на суму 88088 тисяч карбованців. Беручи активну участь у всесоюзному поході «Ленінському ювілеєві — майстерність і пошук молодих», вони впровадили 150 тисяч раціоналізаторських пропозицій. Це дало змогу зекономити 136800 тисяч карбованців. За роки п'ятирічки 250 тисяч молодих раціоналізаторів і винахідників записали на свій рахунок 400 тисяч пропозицій. Економічний ефект від їх впровадження становить понад 300 мільйонів карбованців.

Ці цифри свідчать ще й про те, що боротьба за оволодіння техмаксимумом принесла відрадні плоди, що для нового злету в дев'ятій п'ятирічці комсомол республіки взяв добрий старт.

КЛИЧЕ ПРАПОР УДАРНОЇ

Кореспондент РАТАУ зустрівся з начальником Республіканського штабу ударних будов, секретарем ЦК ЛКСМУ І. С. Москалюком і попросив його розповісти про участь молоді республіки в ударному будівництві.

Від звитяжців пам'ятної вузькоколійки, яку проклали в боярському лісі ровесники Миколи Островського, ударників п'ятирічки, що споруджували славетний Дніпрельстан і закладали фундамент Харківського тракторного, передалася нашим сучасникам чудова комсомольська традиція — шефство над будівництвом найважливіших об'єктів народного господарства.

Багато домен, шахт, комбінатів, нових цехів, зрошувальних каналів спорудили учасники цього патріотичного руху. Тільки за останніх п'ять років на ударних комсомольських було введено в дію більш як 100 об'єктів. На риштуваннях новобудов сьогодні трудиться понад 160 тисяч юнаків та дівчат республіки.

Нагромадивши великий досвід при спорудженні окремих об'єктів у попередні роки, молодь республіки після XX з'їзду ЛКСМ України розпочала шефство над цілими галузями народного господарства.

Методом ударного будівництва споруджено гіганти хімії у Сєвєродонецьку, Калуші та Горлівці, нові потужності на Криворізькому металургійному заводі імені Леніна, на Черкаському і Сумському хімкомбінатах та Шосткинському заводі, на Єнакіївському та Макіївському металургійних гігантах. Напередодні нового року став до ладу і видав першу продукцію дротовий стан «250» на «Криворіжсталі», будівництво якого було оголошено Всесоюзною комсомольською ударною. У минулому році була здана перша черга Дніпровського гірничо-збагачувального комбінату у Кременчуці, дали струм нові енергоблоки на Ладижинській, Трипільській ДРЕС.

Нині ударними комсомольськими будовами оголошені 56 об'єктів: з них 5 — всесоюзні, 12 — республіканські, 39 — обласні.

Розширення обсягу ударного будівництва супроводжувалось подальшим організаційно-політичним зміцненням комсомольських організацій будов. 10 тисяч молодих ентузіастів щорічно виїздили на ці об'єкти. Ударне будівництво стало лабораторією передового досвіду, плацдармом впровадження найновішої техніки, школою становлення молодої людини.

Зараз у будівельних організаціях республіки нараховується близько 3.000 комсомольсько - молодіжних колективів. Це справжній загін ударників, новаторів своєї справи, для яких самовіддана праця стала справою честі. Треба зазначити, що трудові здобутки молодіжних бригад, ланок, екіпажів вирізьбилися найбільш зримо під час соціалістичного змагання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, в якому юнаки й дівчата Радянської України показали себе справжніми патріотами. Ленінський трудовий залік вони склали на «відмінно».

Для об'єднання зусиль комсомольського активу і господарників навесні минулого року було створено Республіканський штаб комсомольських ударних будов. Назріла потреба в організації соціалістичного змагання між такими будовами в рамках певних міністерств. Є і інші важливі питання, які треба вирішувати. Більшість молодих будівельників — це вчорашні школярі. Від того, як їх приймуть в бригаді, у цеху, в яких умовах вони житимуть, де відпочиватимуть, яку перспективу росту розкриють перед ними, залежить і продуктивність праці, і якість. І, нарешті, не пусте питання: чи стане ударна будова для них рідною оселею.

Головні завдання штабів чітко визначені — організовувати соціалістичне змагання, зміцнювати найважливіші ділянки виробництва комсомольсько - молодіжними колективами, поширювати передовий досвід.

Зараз ЦК ЛКСМУ разом з відповідними міністерствами здійснює заходи, які сприятимуть піднесенню трудової та громадсько-політичної активності молодих будівельників. Корисний, гідний наслідування приклад вже кілька років подає Черкаський міськком комсомолу. З власної ініціативи він налагодив постійний контроль за ходом спорудження об'єктів. В суботні та недільні дні загони молодих черкащан дружно виїздять на будови. Допомагають мулярам, монтажникам, штукатурам швидше і якісніше виконати роботи.

Разом з тим у нашій справі є невикористані резерви. Жовтневий (1970 р.) Пленум ЦК КП України, який розглянув стан справ у капітальному будівництві, підказав нам шляхи їх використання, активізації виробничої діяльності юнаків і дівчат, політичного загартування молоді.

Перед штабами ударних комсомольських будов, перед комітетами ЛКСМУ досить чітко визначено поле діяльності. Добрі старти на риштуваннях будов дев'ятої п'ятирічки звеличать честь прапору ударного шефства комсомолу республіки.

Іванo-Франківська область. 262 мільйони кіловат-годин електроенергії понад п'ятирічний план виробили енергетики Бурштинської ДРЕС. До дня відкриття XXIV з'їзду КПРС вони зобов'язалися виробити понад план ще 36 мільйонів кіловат-годин електроенергії.

На фото: кращий машиніст третього і четвертого енергоблоків комсомолець Віктор Зубар біля щита керування.

Фото В. МИГОВИЧА.

СТО ПРОФЕСІЙ ХЛІБОРОБА

Їх було шістнадцятеро. Молодих, завзятих дівчат. Вони вирушили на курси при Грицівському сільському професійно-технічному училищі.

— Правління вам по двадцять п'ять карбованців дає понад стипендію, щоб усі машини вивчили краще всіх, — такі напутні слова говорили майбутнім трактористкам ветерани колгоспу імені Жданова, що на Хмельниччині.

Стати механізатором широкого профілю — справа почесна і нелегка. Однак уже під час виробничої практики односельчани побачили: дівчата вправно керують машинами. Після закінчення курсів усі шістнадцятеро прийшли до комітету комсомолу, а звідти — до голови.

— Дайте техніку і закріпіть за нами площу, — попросили дівчата.

Комсомольсько-молодіжній бригаді трактористок на чолі з Тамарою Кравчук передали машини, виділили майже тисячу гектарів орної землі. Під час осінньої сівби члени цього колективу виконували змінні завдання на 110—115 процентів, зекономили 200—250 кілограмів пального на кожний трактор.

На прикладі цього колективу видно, яким важливим став на селі рух молоді за оволодіння технічними спеціальностями. Адже справжній механізатор — він і оре, і сіє, і врожай збирає, а доведеться, то й сам відремонтує свою машину. Справді сто професій потрібно сьогодні сільському господарству, щоб бути на рівні вимог часу. Лише у минулому році короткотермінові курси та сільські ПТУ закінчили 105 тисяч юнаків і дівчат України. Нині вони вже працюють комбайнерами, електрозварниками, трактористами, машиністами зрошувальних систем і насосних станцій, майстрами машинного доїння.

На Донецькій землі, як і по всій країні, міцно вкоренилися паростки почину, родоначальником якого була прославлена трактористка, двічі Герой Соціалістичної Праці Паша Ангеліна.

Ось що розповідає про послідовниць першої в світі жінки-механізатора секретар Донецького обкому комсомолу Олександр Боровков:

— В області створено 14 жіночих бригад і ланок. На батьківщині знатної трактористки — в Старобешівському колгоспі «Заповіт Ілліча» по-ударному працює бригада імені Паші Ангеліної, очолювана Марією Хонахбеєвою.

Ділом відповіли комсомольці Донеччини на заклик партії освоювати технічні спеціальності. За останні два роки на курсах і в гуртках займалися понад 3 тисячі молодих колгоспниць, робітниць радгоспів, учнів старших класів. Близько 400 з них уже працюють механізаторами.

А ось ще один факт, який дає уявлення про зміни, що відбулися в зв'язку з механізаторським всеобучем. У 1965 році юнаки й дівчата, що володіють технічними спеціальностями, становили не більш як 20 процентів загальної кількості сільських трудівників республіки, а тепер — понад 25 процентів. До цього слід додати, що нині в колгоспах і радгоспах працює майже 29 тисяч молодих раціоналізаторів та винахідників.

На зміну ручній праці в сільському господарстві прийшли машини. Вони породжують творчу енергію майстрів високих урожаїв і надоїв, збільшують віддачу кожного гектара землі. Досягненню цієї мети сприяють і штаби технічного всеобучу сільської молоді, створені при ЦК ЛКСМ України, ряді міністерств і ДТСААФ. Формуються все нові і нові загони механізаторів.

Технічний всеобуч на селі став найважливішим завданням для багатьох комітетів комсомолу, перетворився в один з головних напрямів діяльності всієї республіканської організації.

Прядильниця Херсонського ордена Леніна бавовняного комбінату Герой Соціалістичної Праці Раїса Михайлівна Лоскутова з своїми ученицями.

Фото Р. АНДРЄЄВА.

ЕТАПИ ЕСТАФЕТ УДАРНИХ

ЧЕРКАСИ. (РАТАУ). Сюди з Білорусії прибула трудова естафета комсомольсько-молодіжних колективів всесоюзних ударних будов, присвячена XXIV з'їздові КПРС. Керівник передової бригади будівників Гомельського хімічного комбінату Олег Кабаєв передав естафетний факел своєму колезі — Юрію Волощенку, який споруджує з товаришами нові потужності такого ж підприємства в Черкасах.

На урочистому мітингу гості вручили господарям шкатулку із зразками продукції, що її випускають гомельські хіміки, а черкащани піднесли білоруським друзям пакет з гранульованою аміачною селітрою, одержаною на місцевому хімкомбінаті в перші дні нового року.

Наступна адреса естафети — Криворізький металургійний завод імені В. І. Леніна.

АЛГЕБРА МАЙСТРІВ УРОЖАЇВ

Ось уже кілька років дружний колектив буряківників з колгоспу імені Суворова Жашківського району на Черкащині на чолі з Омеляном Парубком збирає високі врожаї солодкого кореня. В цій механізованій ланці на виробництво одного центнера буряків витрачається лише 30 робочих днів, тобто в три рази менше, ніж п'ять років тому. В агротехнічному словнику членів ланки з'явилися нові поняття — «дражоване насіння», «потокове збирання врожаю без доочищення коренів», «сівба малими дозами за допомогою сівалок точного висіву» та інші.

— Те, як раніше поводилися із землею, можна назвати хліборобською арифметикою. Нині на наші поля приходить «алгебра», — говорить кавалер ордена Леніна, член бюро ЦК ЛКСМ України Омелян Парубок.

У цьому висловлюванні — повсякденне кредо ланки і в той же час характеристика цілого п'ятиріччя. Саме поєднанням практики й науки, творчим ставленням до праці, любов'ю до землі характерні ці роки для багатьох комсомольсько-молодіжних колективів республіки. Поле підкоряється не просто працьовитим, а допитливим хліборобам.

Згадаймо перші роки минулої п'ятирічки. Ланки й бригади, що вирощували цукрові буряки, кукурудзу, складалися, як правило, з 15—20 чоловік. Вони вручну обробляли площі в 30—50 гектарів. Тепер кожна механізована ланка справляється з 150—200 гектарами. Не знизилися і врожаї. Джерела успіхів молодих майстрів землі — у високій культурі землеробства, в постійному підвищенні майстерності, тісній дружбі з наукою.

Добра слава в республіці йде про комсомольсько-молодіжну тракторну бригаду Василя Моторного з колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Кіровоградської області. Тут майже всі механізатори навчаються. Бригадир підвищує знання в інституті, всі інші — в технікумах, школах. Сім днів потрібно було бригаді для повного завершення збирання зернових у 1970 році.

В. Моторний — вихованець школи високої культури землеробства, створеної двічі Героєм Соціалістичної Праці О. В. Гіталовим. Успіхи цього чудового новатора стали орієнтиром для багатьох молодіжних колективів, а його передові прийоми і принципи роботи — їх своєрідною «настільною книгою».

«Станемо врівень з героями!» — цей девіз набрав у республіці за останні роки великого поширення. З високою агротехнікою майбутні майстри врожаїв знайомляться в навчально-виробничих бригадах, школах юних гіталовців. Молодь села переймає досвід інших прославлених хліборобів, двічі Героїв Соціалістичної Праці Є. О. Долинюк, М. Х. Савченко, Г. М. Ладані.

Три роки в колгоспі «Авангард», що на Чернігівщині, очолює механізовану колгоспну ланку Микола Ребенок. Минулого літа молоді картоплярі виростили найвищий урожай — по 300 центнерів бульб і випередили свого вчителя — Героя Соціалістичної Праці О. Я. Дмитренка. Тут, як втім, в усіх передових ланках і бригадах, строки виконання робіт, трудові затрати, кількість добрив, ремонт техніки — все розраховується завчасно і виконується точно за графіком. Є у молодих картоплярів і агропаспорт. У ньому, як у студентській заліковій книжці, видно всі «за» і «проти» господарювання ланки.

Понад 7 тисяч комсомольсько-молодіжних колективів налічується в господарствах республіки. Всі вони, як свою рідну, кровну справу, сприйняли рішення липневого (1970 р.) Пленуму ЦК КП України — збільшити врожайність найважливіших культур на 4—5 центнерів з гектара — і роблять усе для того, щоб поставлене партією завдання виконати з більшою віддачею.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСТЬ. У Косові створено ансамбль пісні і танцю різьбярів і килимарів «Косівчанка». В його програмі — темпераментні гуцульські танці і пісні радянських композиторів.

НА ФОТО: виконавиця народних пісень ансамблю Марія Воротняк.

Фото В. МИГОВИЧА.

Леонід ТЕНДЮК

Наш земляк письменник Леонід Тендюк вже відомий нашим читачам по публікаціях в «Молодому комунарі».

Сьогодні пропонуємо вашій увазі нову повість Л. Тендюка. Дається вона із скороченнями.

ЗУСТРІЧ У ЗЕЛЕНОМУ КУТКУ

— Отже, по останній. Як у нас кажуть, на коня — і гайда!

— Чому по останній? — заперечив я.

Мені згадалося колись прочитане з життя моряків парусного флоту і мовив:

— Моряк повинен бути гарно поголений і... злегка п'яний. Тож налий — у мене в жоднім оці не потемніло.

— Душа в тебе темна, — удаючи, ніби гнівається, випалив Лисогурський.

Відповідь, нічого не скажеш, влучна: в кишеню за словом Миколі не лізти. Я осікся із своїми афоризмами. Та й навіщо його гнівати? Як не як, він мій гість. Проте Лисогурський обізвався сам:

— Налити я можу — шампанського ще півпляшки є, А тільки запам'ятай, голубе: п'яним можна бути не обов'язково від вина.

Його повчання змусило мене огризнутись. Я «поцікавився»:

— Тоді від чого ж п'яніють?

— Від чого? Ну, хоч би од морських вітрів, від того, що господь-бог не обділив нас пригодами. І ще скажу: застаріла ота формула про моряків.

Наша прощальна вечеря могла обернутися на сварку. Невідомо, правда, чого. Ніхто з нас не полюбляв питва, а моє базікання про нього з посиланням на авторитетні джерела ніщо інше, як звичайнісінька пустотливість.

Та Микола гарячкував

— Навіть хто так думає, той ганьбить звання моряка! Це кажу я, Лисогурський, який море знає з пелюшок.

Він, може, й не хизувався, але причетність свою до моря явно перебільшував: ми знали, що Лисогурський на флоті не з пелюшок, як він твердить, а всього-на-всього після морського училища. Чого його потягло до моря, для нас, правда, лишалося загадкою. З діда-прадіда Лисогурські були степовиками. Микола теж працював біля землі. А потім, на подив батькам-землеробам, викинув коліно: подався з села в Арктичне училище.

Я пам'ятаю, навіть, як Микола розповідав про своє «посвячення» в моряки. Похилого віку тітка, в якої він жив, з нагоди закінчення ІУ племінником училища, влаштувала святкову вечерю. Зібралися тітчині подруги, такі ж, як і вона, самітні вдовиці, і заходилися, значить, «хвоктати» над його нерозумною головою: навіщо йому, мовляв, здався той Льодовитий океан! Чи не краще було б влаштуватися в місті-герої? Невський проспект, театри, музеї. Та і її, тітчину старість, доглядав би.

Одначе вибір був зроблений. Три роки працював хлопець на Діксоні, аж потім вже переїхав сюди.

Він зараз гарно сказав про моряків. Ціцерон, та й годі! Але той, третій, що сидів з нами — Світило, Вольдемар Світило, підвівшись, помацав Миколині скроні:

— Температуриты! Як людина, котра тямить в медицині, раджу: мерщій в постіль і гарячу припарку.

— Відчепись! — вбік одвів його руку Лисогурський і запропонував: — Не зважаючи на жахливі пережитки, залишені нам в спадщину добою парусного флоту, на прощання всетаки вип'ємо! Не часто трапляється така нагода.

Розчепіривши ноги, ще й рукою схопившись за стіл, так, ніби під ним не підлога, а палуба, і хвиля, що набігає, зараз змиє його за борт, Лисогурський — високий, міцно скроєний, але трохи вайлуватий хлопець, силкувався наповнити спорожнілі келехи.

Потім ми залишили прокурену тютюном хату і вийшли на повітря.

В обличчя війнуло пахощами чорнобилу, глини і ще якогось прілого падолисту. Навіть тут, біля океану, земля нагадувала про себе, пробуджуючи в кожного з нас найзаповітніше й потаємне.

Внизу, вподовж всієї бухти і над нею, крізь вечеровий серпанок яскравіли мерехтливі вогні міста. Вони були далеко — ген на сопках і узгір'ях. А тут, в цьому вибалку, як вода за бортом, хлюпотіло море темряви. І в тій пітьмі, десь поруч, чули ми, дзюркотів струмок. Напоєний сокдми землі, він поспішав до океану, прокладаючи своє річище на голубій планеті...

Перегукувались кораблі. На сусідньому мисі хрипів ревун, застерігаючи мореплавців про мілини й підводне каміння.

— Не знаю, як хто, а я, братове, іду спати. Прощавайте!

Згрібши нас в оберемок і незграбно обійнявши, Лисогурський подався на Сахалінську до трамвайної зупинки.

Ми залишилися вдвох. Володя Світило запалив цигарку. Вогник вихопив з пітьми його вродливе, ніби вирізьблене гравером обличчя: аскетично сухі щоки, суворе, трохи видовжене підборіддя; кошлаті, зрослі над переніссям брови.

Стрункий, підтягнутий, він і справді був гарний та вродливий: через таких, кажуть, дівчата голову втрачають...

По хвилині мовчання хлопець мовив:

— От і знову нашумів, чортяка, і майнув світ за очі. Чекай його тепер десь, може, в кінці літа. А мене, зізнаюсь, на всі сто влаштовує берег. Ну, та тобі ця філософія зараз не до душі.

Мені, дійсно, стало чогось сумно. Не тому, що ці його погляди не збіглися з моїми — кожен, врешті, залишається при своїй думці. І він, Світило, може й правий: поморячив, зрозумів, що море не його стихія — і списався на берег. Мене мучила інша гризота, можливо, навіть заздрощі. От нас три товариші. Взяти хоч би Вольдемара. Він, звісно, морем не дорожить, а проте воно йому доступне, бо фах у Вольдемара — судовий електрик, через що й прозвано Світилом (насправді ж він — Дідик). Лисогурський, ну про цього нічого й говорити: він знайшов себе. Плавання на китобазі співпадає з його намірами — написати наукову працю про субантарктичну метеорологію.

Микола забіг до мене прощатися, бо вранці виходить у море. Прийшов з ним і Вольдемар. З Лисогурським і Світилом я познайомився тієї осені, коли разом ходили в рейс на «Шокальському».

Отже, нас три друга. Та з трьох одному мені поки що не таланить. Думка, що я в цьому місті зайвий, гнітить і гасить надію будь-коли досягти задуманого.

«Не судилося мені поморячити», — такого висновку дійшов я, піддавшись хвилинному настрою... Тоді якимсь дивом взяли мене у море. Взяли, щоб тільки збентежити душу. Я зрозумів, що море — незрівнянна ні з чим звабa. Від однієї думки, що воно є, хочеться чогось величного, може, навіть, неможливого.

Коли після рейсу я натякнув, що раден знову плавати, мені відповіли:

—Хлопець ти беручкий і дечого вже навчився, а тільки в море взяти ніяк не зможемо. Щоб стати моряком, одного бажання мало: треба ще й документики, що ти пройшов курс матроського навчання.

Після рейсу я спробував таки одержати матроський сертифікат. Та де там! Той, хто наскоком складав екзамени, знає: путнього з цього нічого не вийде. Члени комісії прискіпуються до кожної дрібниці. Особливо марудна сигнальна справа: російська семафорна і телеграфна азбука. Все те захоплююче, чим марять підлітки, насправді обертається суворою прозою, об яку розбиваються наші заповітні мрії.

На семафорній азбуці я й погорів. І тепер, найнявши кімнату в Зеленому кутку — затишному передмісті, що розкинулося біля самого океану, в підніжжі крутих сопок, — я штудіював морську науку.

За цим заняттям мене й застали друзі.

На простирадлі, яким я завішував вікно, Лисогурський накреслив уявний хрест. За міжнародним зібранням сигналів це означало: «Припиніть будь-яку роботу і слідкуйте за моїми сигналами!» Він почав жестикулювати руками. Я ледве встигав стежити за його рухами. Ліву руку Микола підняв трохи вгору, праву зігнув у лікті; потім праву опустив, піднімаючи ліву... Усе це складало фразу: «Які моря ви пересікли?»

Я відповів:

— Чорне, Біле і половину Берінгового.

— Правильно! — схвально кивнув головою Лисогурський, продовжуючи жестикулювати.

Тепер я вже з олівцем в руці записував його сигнали: «Яб яшентою хд жюут дбхи енттжхао».

На звичайній людській мові ця шифровка звучала так: «Який вантаж перевозите?»

— Який? — перепитав «екзаменатор».

— Будь ласка, — відповів я. — Ананаси, банани, приморський «сучок» і скипідар для особистих потреб Лисогурського.

Хлопці весело розсміялися, а я — зрадів. Може, й справді освоїв трикляту азбуку?

(Далі буде).

ОПЕРАЦІЯ «ПОШУК»

ХТО ВРЯТУВАВ КОМБАТА?

Нещодавно до музею надійшов лист від колишнього командира 97-ї гвардійської Полтавської стрілецької дивізії генерал-майора у відставці Івана Івановича Анциферова.

Він розповідає про такий випадок. У 1943 році йшли жорстокі бої на підході до Дніпра в напрямку міста Кременчука. В одному з боїв був поранений командир батальйону, капітан Єфімов. Непритомного фашисти захопили в полон і відправили в госпіталь для військовополонених в м. Кіровограді. Єфімову вдалося приховати своє офіцерське звання. Після видужання його залишили в госпіталі санітаром.

Йшов 1944 рік. Радянська Армія просувалась все далі й далі на південь, визволяючи рідну землю.

Наприкінці грудня радянські війська підходили до Кіровограда. Німці готували евакуацію госпіталю, в якому знаходився Єфімов.

Капітан вирішив залишитися в місті. Де йому переховатися до приходу наших частин? Це питання треба було вирішувати терміново. Єфімову допоміг 13-річний хлопчина, син санітарки госпіталю. Хлопчик протягом трьох тижнів переховував капітана на горищі своєї квартири. Ділився останньою крихтою хліба, ризикуючи життям. Свою таємницю приховував навіть від матері.

Бій йшов у місті, йшла боротьба за кожну вулицю. Роздобувши гвинтівку, хлопчина стріляв у відступаючих фашистів. Понад десяток вбитих гітлерівців було на його рахунку.

За героїзм, проявлений хлопчиком при визволенні рідного міста, за допомогу, виявлену радянському офіцеру, хлопчину було представлено до урядової нагороди.

Капітан Єфімов приєднався до 97-ї Полтавської стрілецької дивізії і продовжував свій бойовий шлях. В одному з боїв Єфімов загинув.

На жаль, І. Анциферов не пам'ятає ім'я цього хлопчика, не відомо також чи одержав він нагороду. Як склалось його подальше життя? Можливо, хтось з читачів знає і зможе повідомити про це.

Е. КОЛЯДА,
старший науковий співробітник Кіровоградського краєзнавчого музею.

ВЕСЕЛІ СТАРТИ

Під таким девізом в місті Кіровограді вперше проходять змагання між школярами з ігор і естафет.

Змагання проходять в два етапи. Перший етап — старти внутрішкільні. На другому етапі змагатимуться між собою команди шкіл міста.

Радує, що в попередніх змаганнях брали участь всі середні школи. Проте, дещо дивує і бентежить позиція шкіл № 24 і 15— адже вони єдині не брали участі в цих цікавих і веселих, потрібних для дітвори змаганнях.

В результаті проведених змагань визначились напівфіналісти — це школи № 4, 9, 3, 27. Фінал міських змагань відбудеться в березні з показом по місцевому телебаченню.

Р. КРЕНДЕЛЬ.

ТРИ ДОБИ В ПУСТЕЛІ

Три доби їх з усіх сторін оточували безжальні піски пустелі. Вдень їх нещадно пекло сонце, а вночі сковував пронизливий холод. Нафтовики із ОАР Хусейн Махмуд, Абдул Максуд і їх радянський колега Борис Крестьянський заблудилися в Західній пустелі, де вони з групою геологів шукають нові нафтові родовища. У машини кінчився бензин. Давно були з'їдені два бутерброди, випита єдина пляшка води.

Лише на третю добу літакам ВВС ОАР вдалось виявити зниклих людей і скинути їм контейнери з продовольством, водою і бензином. Вертоліт, який прилетів потім, як «добайливий повітряний» провідник вивів їх на дорогу до міста Мерса Матрух.

Врятовані геологи почувають себе добре. На прес-конференції вони заявили, що ні на секунду не піддавались паніці і були впевнені, що їх обов'язково знайдуть друзі — єгипетські і радянські геологи.

Ю. ТРУШИН,
кореспондент ТАРС.

Каїр.

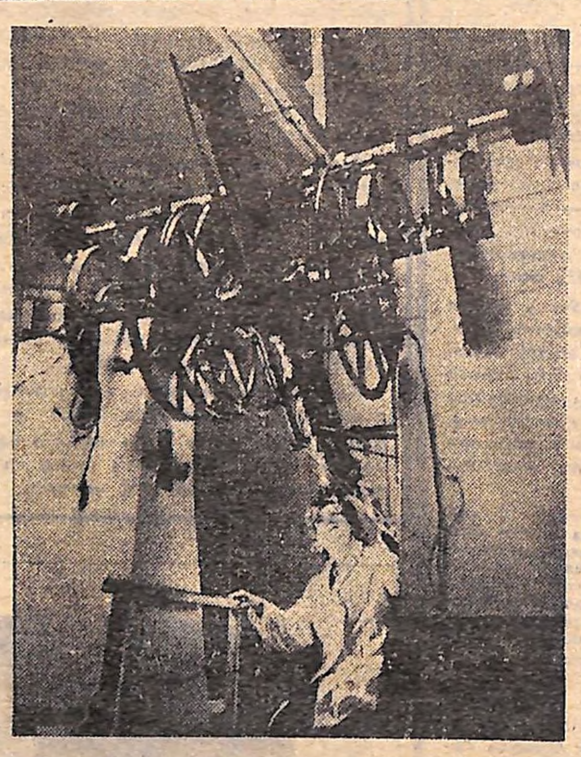

Велику наукову роботу провадять співробітники астрономічної обсерваторії Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка.

В ці дні тут виконують дослідження не тільки за всесоюзною, а й за міжнародною програмою. На меридіанному кругі минулого року було складено каталог яскравих зірок, на горизонтальному сонячному телескопі закінчено цикл досліджень хромосферних спалахів. Велике значення має вивчення фізики метеорів. Його провадять комплексним методом — оптичним, за допомогою телескопа, і локаторами.

На фото: на меридіанному крузі за великими планетами спостерігає науковий співробітник обсерваторії Наталія Дмитрівна Коваленко.

Фото Є. МАЛИШЕВСЬКОГО (Фотохроніка РАТАУ).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 21 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Для дітей. «Лети, наша пісне». (М). 10.40 — Кольорове телебачення. «Тобі, комсомоле». (М). 11.05 — Художній фільм «Депутат Балтики». (М). 12.35 — Телевісті. (К). 12.45 — Художній фільм «На одній планеті». (Кіровоград). 17.00 — Голубий екран— школярам. «Леся Українка». (Кіровоград). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Для школярів «До 16 дозволяється». (К). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 — О. Корнієнко «Шлях до сина». Спектакль Тернопільського драматичного театру імені Шевченка. (Львів). 20.50 — Телефільм. (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Кроки п'ятирічки». (К). 21.45 — Концерт заслуженого самодіяльного ансамблю «Ятрань». (Кіровоград). 22.45 — «Старт». (К). 23.15 — Телевісті. (К).

П'ЯТНИЦЯ, 22 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Телефільм «Вони зробили крок у безсмертя». (К). 11.35 — Шкільний екран. Українська мова для учнів 6 класу. «Паралельні синтаксичні конструкції та їх стилістична роль». (К). 12.05 — Музичний фільм «Чоловічий хор». (К). 12.20 — Художній фільм «Новенька». (Кіровоград). 16.40 — Для юнацтва. «Репортер». (Харків). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Програма передач. (Кіровоград). 18.05 — Фестиваль союзних республік. Азербайджанська РСР. (М). 19.30 — «В авангарді класових боїв». До 50-річчя Італійської комуністичної партії. (М). 20.00 — «Кроки п'ятирічки». (Кіровоград). 20.10 — Телефільм. (Кіровоград). 20.30— Інформаційна програма «День за днем». (Кіровоград). 21.00— Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Лицарі «Золотої рукавички», І серія. (К). 23.00 — Телевісті. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 20.00 — «Кроки п'ятирічки». (Чернівці). 20.20 — Телефільм «Аппассіоната». (М).

МЕЛЕЕКРАН

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 38
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР», орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 01016. Індекс 61197. Зам. № 326. Тираж 54.300.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.